

Durmuş Hocaođlu

Ulusal Güvenlik ya da Dumanlı Havayı Seven Kurtlar

Aksiyon., Yıl: 7., Sayı: 350; 18.08.2001-24.08.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.23

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 103; 2001 Sıra No: 16

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Ulusal Güvenlik ya da Dumanlı Havayı Seven Kurtlar”., *Aksiyon.*, Yıl: 7., Sayı: 350; 18.08.2001-24.08.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.23

“Politika, budur: Siyâsî rakîpleri bertaraf etmek değil, atılan adımın kırk adım ötesini, yapılan hamlenin kırk hamle sonrasını görebilmek: Bir satranç gibi. Klasik dönemlerdeki usta siyâsetçilerin, kumar değil satranç oynaması bundan olsa gerek, zâhir!”

Onca sıkıntı içerisinde kıvrım-kıvrım kıvrılırken; işyerleri bir-bir kapanıp işsizler ordusu çığ gibi büyürken; Türkiye, yine kendi cebinden ve hem de katmerli fâiziyle ödeyeceği birkaç milyar dolar için bütün haysiyetini rehin bırakır ve geleceğini satışa çıkarırken, bu skandalların ve fecâatlerin sorumlularının, dikkatleri dağıtmak ve dumanlı havada ava çıkmak için ortaya attıkları âşikâr olan ve bizim medyatörlerimizin mal bulmuş yağmacı mağribî gibi balıklama üstüne atladığı, son günlerin gündemini oluşturan “Ulusal Güvenlik Sendromu” kavramı, günlük politik getiri-götürü hesaplarının dışında tutularak ele alınmayı gerektiren bir konudur.

★ ★ ★

Öncelikle, řu suâlin üzerinde durulmak lâzım geldiği kanâatinde olduğumu belirtme lüzûmünü hissetmekteyim: Çok şeyler söylüyormuş gibi görünüp de hiçbirşey söylememek acaba politika dilinde ne anlama gelmektedir?

★ ★ ★

Bu konunun tartışılmasında, herşeyden önce řu iki prensibe riâyet edilmesi gerekmektedir: İlkin, “samîmiyet” şartını en başa yerleştirmek ve ikincileyin de, ehliyet ve liyâkat ile tartışmaya girmek ve ifrattan ve tefritten uzak kalmak!

Samîmiyet herşeyin başı; o olmadan hiçbir şeyin mânâsı olamaz. Bilhassa bizim gibi olağan üstü şartlar geçiren, siyâsetin günbegün Millet’in kontrolünden çıktığı ve kendisini besleyen kötü, kirli, şâibeli, karanlık bir mekanizmaya dönüştüğü; hemen-hemen istisnâsız her siyâsî partinin ve her siyâsetçinin toplum indinde güvenilmezlik damgası yediği bir ülkede, ne kadar sûret-i haktan görünürse görünsün, siyâsetçilerin ağızlarından sâdır olan her sözün ve her fikrin, hangi maksâda mâtûfen söylenmiş olduğu, o fikrin kendi içindeki değeri

kadar ve hattâ birçok hâlde ondan da fazla bir önem kazanmaktadır. “Bana bir siyâsetçi verin dünyayı yerinden oynatayım” diyen filozofa dikakt çekerek demek isterim ki: Erbâb-ı siyâsetin çok iyi bildiği ama hâlâ anlamazlıktan geldiği husus, Türkiye’nin, git-gide, adı dünyada “yolsuzluklar ülkesi”ne çıkan, haysiyeti zedelenen; Halk dilinde “*Bu dünyâya Mehdî gelmiş / Ağzı var mı? / Var/ Öyleyse yemeye gelmiş*” diyerek takbîh ettiği bir ülkeye dönüşmeye yüz tutmuş ve kendilerinin de bu dönüşümden birinci dereceden sorumlu olmasıdır. O hâlde, Mehdî’ye bile inanılmayacak kadar güvenin kaybedildiği bir ortamda, siyâsetçiye güvenmemiz için ne sebep olabilir? Böyle bir ortam, Gazzâlî’nin, evlâdına “*yediği haram olduğu için sofrasına oturulmasını, konuştuğu yalan olduğu için de sohbetinde bulunulmasını*” yasakladığı “zâlim” siyâsîlerin hâkim olduğu bir ortam değil midir? Şu hâlde: *Kırk yıllık Yani’lerin nasıl birden bire Kânî olduğunu* göz ardı etmeyecek kadar uyanık olmak; söylenen şeyin zâtî ehemmiyetine olduğu kadar ve hattâ ondan da ziyâde olarak, söyleyen zâtın veya zatların da kimliğine, siciline, cemaziyel-evveline dikkat etmek ve “acaba ne menfâat(ler)i var?” diye olanca ciddiyetle tefekkür etmek ve dahi, kurtların ava çıkmak için dumanlı havaları sevdiğini de çok muhkem bir şekilde hâtırda tutmak an-şart lâzım olmaktadır.

Gelelim konunun zâtî ehemmiyetine: Ulusal Güvenlik konusu, iki tarafı da kesen bir kılıçtır. Bunların birisi bir ifrattır, diğeri de tefrit. Bu kılıcın bir yüzü, kavramın, Devlet gücünü elinde tutanlar tarafından samîmiyetten mahrum bir şekilde “Devlet’in âlî menfaatleri” bahânesiyle istismar edilerek git-gide kıvamlanan bir siyâsetsizleşmenin yaygınlaştırılmasına, haklar ve hürriyetler alanının (daha da) daraltılmasına, demokratik açılımlara ket vurulmasına ve böylece Halk’tan kopuk bir jakoben siyâsetin meşrûlaştırılmasına zemîn hazırlayabilmeye son derece müsâit bir ortam yaratabilmesidir. Bu bir “ifrat”tır: Onu konuşma, bunu konuşma; neyi konuşalım? Bir halk deyişinde ifâde edildiği gibi, “emi onu yeme, emi bunu yeme; iyi de, emi ne zıkkımın kökünü yesin?”

Kılıcın ikinci yüzüne gelince: Burası “da tefrit”tir. Kavramı irdelemeye pek hevesli olanlar açık-seçik bir şekilde ne demek istediklerini dile getirmedikleri için muhtevâ üzerinde bir fikir müsâdemesi yapmak — hiç olmazsa şimdilik — pek fazla mümkün görünmese de, herşeye rağmen, karîne veya sezgi yoluyla da olsa, bâzı ipuçlarını yakalamak da temelli imkân hârici değil. Belki de henüz, bu konunun üzerine hevesle atlayanların bir kısmının romantik hülyalarını aşan bu ipuçlarından birisi, Ulusal Güvenlik kavramının hesapsız-kitapsız, müstehcen bir biçimde açılıp-saçılmasının, Türkiye’nin, geri dönüşü olmayacak yollara sürüklenmesinin, dar koridorlara kilitlenmesinin başlangıcını oluşturabilecek bâzı “küçük adımlar”a imkân sağlamasıdır. Ay’a ilk defa ayak basan astronot Neil Armstrong’un dünya literatürüne geçen meşhur sözü “insan için küçük, ama insanlık için büyük bir adım”ı hâtırlatan bu “şimdi küçük, ama ilerisi için dev adımı olacak olan adımlar”dan birisi içeride “Federal Türkiye Cumhuriyeti”ne; diğeri dışarıda Yunan yayılmacılığının ve Pan-Helenistik politikanın Kıbrıs üzerindeki, ve, nihâyet bir başkası da, önce kendisi Türk’ü kesen, ama arkasından sopayı yeyince de “Türkler bizi kesti” diye feryad-fıgan ağlayan nankör ve âsî Ermenilerin (ve tabiatıyla onların finansörlerinin) Doğu Anadolu üzerindeki tezlerinin ucundan-kıyısından kabûlüne ve bu sûretle Kıbrıs’ın Girit’leştirilmesine, Doğu Anadolu’nun Ermenistan’laşmasına gidecek olan yolun açılmasıdır. Lûtfen dikkat buyrulsun: Birincisi, zâten, mâlûm. Önce küçük bir bûse — bir bûseden ne çıkar? —: “Anadilde eğitim”. Gerisi, dağdan aşağı yuvarlanan kartopunun kendisini besleyerek ivmelenmesi gibi, kendiliğinden gelecek ve Türkiye, iki dilli, iki uluslu bir federasyona dönüşecektir ki artık bu noktadan sonra adı da “Türkiye” olarak kalamaz. İkinci bûse Yunanlılara; — bir bûseden ne çıkar? —: “Kıbrıs konusu, ‘Ada Halkları’nın özgür irâdesi ile... v.s..”. Gerisini hep berâber görebiliriz:

Kıbrıs artık Girit olmuştur. Üçüncü bûse de Ermenilere; — bir bûseden ne çıkar? —: “Canım Biz de uzatmayalım; *evet, sizi kestik, özür dileriz* desek ağzımız mı eğilir?”. Estağfurullah efendim, niçin eğrilsin ki; daha fazlasını bile yaparız: Tartışmanın ileri safhalarında Kars, Ağrı, Erzurum, Bayburt, Van gibi ehemmiyetsiz yerlerin hediye paketi içerisinde takdîmini de konuşmak gibi. Nitekim, daha şimdiden “Ermeni gibi” Türkler sahnede yerlerini almaya başlamadılar mı?... Tabîî, bunun arkası da gelecektir: 1922’deki İstiklâl Harbi’nin bir Rum soykırımını olduğunu, “Pontus Realitesi”ni kabûl etmek gibi.

Politika, budur: Siyâsî rakîpleri bertaraf etmek değil, atılan adımın kırk adım ötesini, yapılan hamlenin kırk hamle sonrasını görebilmek: Bir satranç gibi. Klasik dönemlerdeki usta siyâsetçilerin, kumar değil satranç oynaması bundan olsa gerek, zâhir!

★ ★ ★

İşte, Amerikan Ulusal Güvenlik kavramının meselâ Teksas Cumhuriyeti’ni tartışmaya engel teşkîl etmesi gibi, Türk Ulusal Güvenlik kavramı da bunları tartışmaya engel teşkîl ediyor, önünü kesiyor.

Evet; iki yüzü de kesen kılıcın hikâyesi kısaca böyle: Ölümlerden ölüm beğen!

Hadi, konuşalım öyleyse.

❧